

MAGYAR KURIR.

Indult Bétsből, Pénteken, Mártzius' 30-dikán, 1852.

B é t s.

Ő Ts. K. Felsége méltóztatott Gróf Apponyi Rudolf Urat, Párisban Ts. K. Követségi Segédet és Gróf Erdődy Antal Urat, Haugwitz Gy. Regementjében Kapitányt Ts. K. Kamarásokká kegyelmesen kinevezni.

N a g y B r i t a n n i a.

A' Britanniai Ország gyűlés két házai nagyobb részént még most is az Anconai Expedícióval vesződnek. Erte a' Ministeriumot motskolják — tzeljät szeretvén tudni, a' felől szüntelen tudakozódnak — de tsak mindég olyan forma feleletet kapnak, mint a' millyet, a' többek közt a' Felső házban Gróf Grey Mart. 13-kán is tett: „Már meg mondám, — úgymond — hogy a' Frantzia Udvar, mind Angliát mind Ausztriát előre tudósította a' felől, hogy ő Olasz Országba sereget szándékozik küldeni. Azt pedig nem tagadhatom, hogy azoknak kiszállása és Ancónának általok lett elfoglalása módja, mint igen különös és váratlan dolog nagyon tsudálatosnak és helytelennek tetszett előttem — nemcsak én előttem pedig, hanem, maga a' Frantzia igazgató széle előtt is. A' mit az, azzal eléggé kinyilatkoztatott, hogy az Expedítio Commandánsa vissza hívásáról szolló pa-

rantsolatját azonnal kibotsátotta, és erről, mintegy elégtétel képpen és megnyugtatólag mind az Ausztriai Udvar, mind a' Szentszéket tudósította. — Egy szóval az egész történet következése olyan, melly a' békesség megzavarását egészen hihetetlenné teszi. A' mi a' britanniai Ministeriumot illeti, — ezen dologra nézve mindjárt olyan rendszabásokat tett, mellyekben, mind a' frantzia mind az Ausztriai Követek egész készséggel egyezének meg, mihelyt azok velek közöltettek. A' mi több, legkisebb kétség sem vólt, még a' felől se, hogy ugyan azzal Bétsben is meg nem elégednének. Mellyre nézve én bizonyos reménységgel vagyok, hogy az Anconai történetek által, — mellyek — ismét mondom, hogy engem, felette meg leptek és nagy szeget ütöttek a' fejembe, — a' mint azoknak állapotjok most van, — Európa békessége nem fog megzavartatni.

Gróf Aberdeen, a' Felső ház Mart. 13-ki Ülésében tartott beszédét ama keserves panazon kezdte, hogy a' Ministerium, nélki azon kérdéseire, mellyek a' külső politikát illették, igen hijjános és eleget éppen nem tevő feleletet adtak. Azt ugyan nem hiszi hogy Gróf Greynek, az Ancona elfoglalása tetszése szerént vólna; de a' felől meg van győződve, hogy a' nemes Lord

(Grey) azon az úton, melyet úgy lát-
szik folytatni akar, a' háború inségeit
Európára bizonyosan elfogja hozni. Jól
tudja ő (Aberdeen) azt, mennyire szük-
ség Angliának a' Frantzia Országgal va-
ló barátságot fentartani, de arról sem
felejtkezhetik el, hogy a' milyen szo-
ros kötelessége a' britanniai Ministe-
riumnak az Ország betsületére és in-
teresséire vigyázni, azokat a' magok ép-
ségében megőrizni; éppen olyan köte-
lessége a' Lordok házából egy függet-
len tagnak, a' Ministerium politikáját
megtámadni akkor, midőn az, az Euró-
pa békességét akarja megháborítani. Ek-
kor a' Gróf Cardinal Bernetti nek
egy hivatalos levelét, mellyben az, az
Anconai dolgokat adja elő, olvasván fel,
azt kérdezte: hogy Anglia, az Anconai
Expeditiót, Ausztria javára engedné e'
meg, vagy pedig azért, hogy az a' pá-
pa igazgatószékének legyen segítségé-
re? Periernek azon beszédjéről, mel-
lyel az, a' frantzia Expeditionnak Olasz
Országba lett küldését akarta felvilá-
gosítani, ez az Aberdeen megjegyzé-
se: hogy ő azt kétszer olvasta keresz-
tül, de belőle a' felvett tárgyra nézve
ugyan semmit sem okosodott, — an-
nyit még is lát benne, hogy az Expedi-
tio tzelja nem más, mint a' római Kat-
holica vallás óltalmazása (nagy nevetés).
Utóljára a' Cardinalis Bernetti le-
veleiben lévő dolgokból ezt a' követke-
zést húzza a' beszélő: hogy az Olasz Ex-
peditiót háború kezdetén kívül egyéb-
nek tartani lehetetlen; hogy az, nem
csak az egész törvényeit hágtá által,
hanem egyszersmind a' nemzetek min-
den jussain is tetemes sérelmet ejtett,
melly sérelemért való felelés terhe nem
csak a' Frantzia, hanem az Anglus Mi-
nisteriumon is rajta lévén, reményli,
hogy ez az utolsó az arra nézve szük-
séges felvilágosítást nem fogja megta-

adni. Ezen beszédre adott feleletével
Gróf Greynek, melly az előbbeniek-
től, nevezetesen, mellyet Márt. 15-án tett
semmit sem különbözött, Aberdeén ma-
gát tökéletesen megelégedettnek nyilat-
koztatá. V y v y á n, mint Cardinal Ber-
netti is, állítván, hogy a' Historia,
a' Szaracenusok idejétől fogva olyan
dologra, mellyet a' Frantziák Anconá-
ban legközelebb elkövettek, nem emlé-
kezik, azt kérdi: „hogy ugyan mit mon-
dana Anglia, ha Irlándiát valami kül-
ső országi katonaság hirtelen megtá-
madná; abban a' tisztviselőket fogságra
hányná, és azt erősítné, hogy ő az itt
lévő hazai egyenetlenségeket akarja el-
igazítani? Ha a' Frantziák, frantzia
betsületről beszélnek, meg kell
nekik mutatni, hogy olyan is van, a'
mit Anglus betsületnek nevez-
nek. — Külömben úgy látszik, hogy az
említett Expeditióról az Angoly igazga-
tószerk semmit sem tudott. Lord Pal-
merston visszazonozza: az anglus Kór-
mányszék ugyan volt az expeditióról
tudósítva, de annak elmeneteléről nem,
a' Frantzia főhadivezér Anconánál in-
structiója ellen tselekedett — mellyért
is visszahívatott. A' mi az Irlandiá-
val való öszve hasonlításról illeti: a' Pápa
kértelen volt, a' tsendesség helyreállí-
tása végett, idegen seregeket hívni or-
szágába — ha Angliában ilyen eset
adná valaha magát elő, ez az Ország
függetlenségéért esnék meg, a' mikor
valami idegen Congressus talán közben
vethetné magát.

A' Morning-Post Ausztriának
a' Pápa dolgokban követett politikáját
menti, mivel az, az ott támadt lázza-
dás letsendesítése végett, hívásra ment
oda, még pedig annál nagyobb készség-
gel, mennél inkább látta, hogy a' szom-
szédban lévő gonoszoknak, az ő Statu-
saira nézve is veszedelmes befolyásai le-

hetnek. Ellenben nagyon kárhozzátja a' frantziákat, kik Olasz Országba való menetelek okául az Ausztriaiaknak hasonló tselekedeteket vetik, 's azt állítja, hogy ez a' dolognak csak színe, mert Perier ezen lépésre a' mozgó-fél-sá-pításai indították, és az csak azért küldötte a' frantzia seregeket, mint mennyi hódoltatókat most idegen Országba, hogy a' revolutio barátjait letsendesítse, kik minden nap nevelkedő elégedetlenségek által a' jelen frantzia igazgatószekeket veszedelemmel fenyegetik. Vajon elnézhet e' Ausztria az ő tulajdon birtoka szomszédságában öszvedugott kézzel ilyen tselekedetet? és megszenvedí e' azt, hogy valaki ő hozzá közel így ingerelje a' lázadókat? Ha Frantzia Ország az igazság és a' nemzetek jussai ellen elkezdett tselekedete mellett meg áll, úgy a' revolutio háborúja bizonyosan az Olasz földön fog elkezdődni. Ugyan ez az újság reményli, hogy a' Ministerium az Anglia betsületét nem fogja a' frantziák interesseinek feláldozni 's tőlünk azt kívánni, hogy mi azoknak zenebonás ditsvágyok eránt való alacsony engedelmisségből, a' közönséges békesség fenn-tartásán munkálódjunk.

Hertzeg Wellington, Periernek, egy beszédjéből, mellynek némelly részét a' Gyűlés előtt felolvasta, azt hozta ki: hogy a' frantzia Ministeri Tanács Elölülője, ismét a' hódoltatás és az Ország bővítése kívánságát akarja a' Frantziákban felébreszteni, — melly tziel, az említett beszédnek, leginkább Anconát illető részéből tetszik ki. Ha valaki, ő az, ki a' Frantzia Országgal való békesség megmaradását szíve szerént óhajlja, — de egyedül csak Frantzia Országgal akarni békességben lenni, ész nélkül való dolog, — és abban a' hiszemben van, hogy az Anconai tör-

ténetek a' Ministereknek tanúságul és intésül szolgálhatnak, hogy Frantzia Ország lépéseit Angliának gondosan szemmel kell tartani; és annak semmit meg nem engedni, a' mi Nagy britanniának betsületét és Interestéjét károsan még csak távolról is érdekelhetné. Ekkor a' beszélő Lajos Filepnek Anglia részéről nem régen történt megismeretesét és azt az okot hozta fel, mellytől indítatva az, ezt tselekedte; — továbbá az 1814 esztendei Békességtractatusát, mellynél fogva Frantzia Országnak a' Hollandiai Király jussait tiszteletben tartani, kötelessége lett volna. E' mindazáltal ellent nem állván, a' Frantzia igazgatószekek, a' mint fellevé vala magában, Belgiumban is revolutiót szerze. Mikor az Orániai Hrg, 1850 eszt. Brüsszelbe ment, a' Frantzia Kormánysekek olyan nyilatkoztatást tett, mellynél fogva ő meg nem engedi, hogy a' Fellázzadtak Frantzia Országból vegyennek segedelmet; 's azonban, mihelyt Belgiumban a' Hollandiai Király tekintete megszünt, mindjárt más hangon kezdett beszélni. Tökéletesen meg van Wellington a' felől győzöttetve, hogy Frantzia Ország későbbben úgy küldötte Belgiumba be a' magaseregeit, hogy az eránt, más Udvarokat Anglián kívül meg nem kérdezett; a' melly a' maga részéről kijelenté, hogy ő a' dologban nem avatkozik.

A' Napokban a' Themsén, egy hajó volt, melly Dom Miguel részére való hadikészületekkel, ágyúkkal és Rakétákkal volt megterhelve. — Egy hajóskapitány, ki St. Mihályból (az Azóri szigetek között) Febr. 25-kén indult el, ugyantsak a' Temse vizén azal a' hirrel állott meg, hogy Dom Pedro sok hajókkal Febr. 22-kén költött ki azon szigetnél, és az Anglus Viceconsul Házába szállott be.

Midőn a' minap X Károly Müsselburghtól nem meszsze kotsikázna keresztül, kotsijának ablakát kövel egy gyermek behajította. A' dolog után a' törvényszék mindjárt szoros vizsgálat parantsolt és azt Károlynak elébe terjesztette, a' ki, annak ezen hozzá mutatott tiszteletét, nagy köszönettel vette.

A' Reformbill ellenségei Londonban egy Egyesületet formáltak ezen nevezett alatt: „Megtartó társaság” (Conservativklub). Ezen társaság nevezetesebb tagjai: Hrg Wellington, Hrg Newcastle, Gróf Aberdeen, Peel, Murray György, Gróf Eldon, Lord Ellenborough, Londonderry, Gróf Winchilsea, Wetherell, Vyvan.

Dublinban a' politikai Nemzeti Egyesület Mart. 5 kén ismét gyűlést tartott. Jelen volt O'Connell is, és a' többek közt e'képpen beszélt: Minekutánna Irlandiának Angliával való egyesítése után Vallásbéli szabadságunkért 29 esztendeig harczoltunk, abból imé győzedelmesen verekedtünk ki, mert vallásbéli szabadságunkat megnyerénk. De mimódon? Éppen nem erőszakoskodás, gyűjtogatás vagy más gonosz és törvénytelen tselekedetek, hanem a' törvényszékeknek való engedelmesség által, ha ezeknek igazságok volt; ellenkező esetben pedig a' constitútióval egyező tsendes ellentállással. Ilyen eszközök által nyerénk mi, a' Protestans Dissentereknek vallásbéli szabadságot, és ez által kényszeríténk Peel és Wellingtont, a' szabadságnak, miólta emberek élnek legnagyobb ellenségeit arra, hogy a' mi szabadságunkban is egyezzenek meg. Azt mondják, hogy mi, az Emancipatió pere folyása idején, úgy nézven ezt, mint olyan közönséges orvosságot, melly Irlandiának minden bajain fog segíteni, azt nyilatkoz-

tattuk volna ki, hogy mi, az emancipatióért önként mondunk le minden egyéb jussainkról. Én ezt, mint a' mit soha sem mondtunk, állhatatosan tagadom, — a' mit ismét beszéltek ellenünk, — hogy mi Nép vezéri és nógatói volnánk; azt, nemcsak nem tagadom, hanem erősítem, hogy én, a' kinek még más kivinni való tzelom is volt és van magam neveztem magamat nép nógatójának. Az egyenetlenség fő okát elhárítván, kötelességünk a' többivel is ugyan azt tselekedni. Mikor távoly létomben olvastam, hogy ezen egyesületnek egy tagja, a' tizedek dolgában, a' mi nekem is ellenemre van, fenyegető szavakkal élt; midőn hallottam, hogy a' tizedek és az Irlandiai Institutionak egyéb fogyatkozásai, a' Vallással kötetnek öszve, elalélt szívvel kiálték fel ekképpen: Nékünk, ha e' tovább is így megy, bizonyosan végünk van! A' miért én ezen Ország protestans lakosait az élő Istenre kérem, ez, hogy felejtkezzenek el minden veszekedésekről, és a' mindenekkel egyformán köz hazát tartsák szemek előtt. Minden Irlandiai embernek az most legelső kötelessége, hogy semmiben se különböztesse magát, — nekünk szabadságunk elnyerésére, egyéb szükségünk sintsen. — Mi jót tett valaha az anglus parlament Irlandiára nézve? Nem mondhatatlan sérelmet ejté rajtunk az az ellenkezés, mellyet az Irlandiai és Anglus reformbill közt találunk? Sértő, igen is sértő az a' Főemberek uralkodását és valami egyoldalú hasznót tzelzó Reformbill! Midőn én az alsó házban ezt mondom, hogy nekünk 176 tagokat volna jussunk küldeni a' Parlamentbe, azt vagy senki sem, vagy minden a' legnagyobb türedelmetlenséggel halgatja meg. Soha az Anglus Parlament, Irlandiához igazságos nem lesz! Ah! Dublinban lát-

tam én ennek előtte a' Parlamentet, és reményelem, megengedi az Isten érnem, hogy azt még ugyan ott fogom meglátni! Ha a' Reformbillnek Irlandiára nézve nem lesz olyan haszna, mint az Egyesítés felbomlásának; ezt fogjuk kívánni, mert csak ettől várhatunk és várunk mi Igazságot. i'

Frantzia Ország.

(A' nagy embereknek a' Pantheonban való tétélek felett tartott szóvítás folytatása.)

Delaborde: Már megmondtam, hogy Napoleonnak, a' Pántheonban való tételére semmi szüksége, úgymint a' ki maga mutatott magának helyet. Hadd álljon ő az oszlop tetején. Mert sokkal nagyobb mégtiszteltetés ez, mint a' mit most akarnak nekiadni. — Egyébránt Uraim! azért hogy a' nagy emberek (szoros értelemben vévén a' szót) felette ritkák, nem kell hidegeknek és háládatlanoknak lennünk (mint fájdalom! vagyunk) azon bátor szívű férfiak eránt, kik a' hazáért véreket sem sajnálták, kik a' szerénstetleneket vizsgálalták és azoknak életékben, mindenkör készek voltak szolgálni. — A' Vienne't és Tesztejavításai elfogadódtak. A' 4-ik tikkely így van: „1832 ik eszt. „Jul. 29 ik napján, az 1830-ki Revolutió, második évi innepén tétessenek a' „Foy, la Rochefoucault-Liancourt, Manuel és Constant Beniamin holt testeik a' Pantheonba.“ á' Biztosságnak ezen hozzáátételével: „hogy ez Julius 29-kén, a' törvény közőnségessététele után, a' két Kamarának, Párisban lévő tagjai jelenlétében essék meg.“ Salverte kérte a' Praesidentst, hogy az ő javallatjáról, mellyben a' Biztosság is megegyezett voksoltasson. Úgyan ezt sürgették De-

laborde, Lafitte és Corcelles is, — Kik között az utolsó, a' Tanács Elölülőjét, a' Párisi népnek azon tseledetére emlékeztette, mellynél fogva az, a' Constant Beniamin testét a' Kápolnából erővel a' Pantheonba akarta vinni, és hogy azt, ezen felbuzdulásában, csak azon formaszerént tett ígéret által lehetett letsendesíteni, hogy ezen dologban törvény fog hozattatni. Ha a' Salverte javallatját el nem fogadnánk — úgymond a' beszélő — nem csak a' Párisi népet, hanem egész Frantzia Országot hazuttolnánk meg. Fulchiron azt állítá, hogy a' Páris lakosait, annyival inkább, azok között egy felekezetet nem kell az egész Frantzia Nemzettel össze-zavarni. A' Frantzia Nemzet 32 millio lélekből áll 's énnél fogva a' Páris lakosai között egy factiónak nints jussa magát népnek nevezni, annyival inkább ellene mondani a' köteleztetéseknek. Pagés: azt csak nem tagadja az Ur, hogy Julius 29 kén ezek áldozták fel magokat a' szabadsáért. Fulchiron: Constant Beniamin a' Pantheonban való tételét csak egy néhány törvényt- és orvosi tudományt Tanulók kívánták. Laugier: minden esetre barátjai voltak azok a' népnek! Jobb felől: legalább Kárlisták nem voltak. Fulchiron: a' Párisiaknak nints jussok egész Frantzia ország helyett törvényt szabni. Bártsak már megtanulnák a' Felek azt, hogy Páris nem Frantzia Ország; hogy Frantzia Országnak is van voksa a' tanátskozáásokban; és hogy elébb utóbb hozzá kell a'hoz szokni, hogy attól is tanátsot kérjenek (nagy tetszes). Odilon Barrot, Corcellesnek felelyebb említett vélekedése mellett volt. A' Praesidens, Salverte nek javallatját még egyszer elolvasta. General Augeand és Renouard Ur azon ismét javítást tettek.

Amaz a' Salverte javallatja szerint a' Pantheonba teendő férjfiak közzé még egynehány nemigen nevezetes embereket kívánt számláltatni. Emez pedig azt kérdezte: hogy lehet e' a' törvényben tulajdon neveknek helye? — És midőn a' tagok nagy része a' Salverte javallatáról való voksolást kívánta, volna, a' Praesidens pedig a' General Bugéaud éjében akart először voksoltatni — ekkor támadt az a' példa nélkül való lárma a' Kamarában, melly miatt azt, a' Praesidensnek félbe kellett szakasztani. Ritka történet: hogy a' Tagok még azután is a' Gyűlés házban maradtak, mikor a' Praesidens az eloszlast kijelentette, — és addig el nem mentek, míg az inasok minden lámpásokat el nem óltottak. A' Praesidensnek felyebb említett maga viselete ellen Odilon Barrot és sok tagok protestáltak.

A' Követek Kamarája Mart. 17-ki ülésében maga a' Salverte törvényjavallatja 4-ik tikkelyére nézve ezen nyilatkoztatást tevő: Mikor én javallatom által, ama négy nagy Polgárok emlékezetét kívántam tiszteletben tartani, azt hittem, hogy az által kötelességemet teljesítem, s gondolatomban még tsak meg sem fordúlt, hogy a' Kamara velem tökéletesen egy értelemben ne lenne. Nem akarván, hogy azon férjfiak, kiket én tisztetek, a' tsúfolás és rágalmazás tárgyai legyenek, javallatomat ezennel vissza húzom. (nagy megindulás, és közönséges mozgás). — Ugyan ezen ülésben (Martz. 17-kén) a' Bricqueville javallatja is tárgyává tétetett a' tanátskozásoknak, mellyről nevezetesen a' javaslo azt mutatta meg, hogy az, úgy meglágyított, hogy már most a' Deludre-dérék kifejezéseishez hasonlít: nevezetesen X Károly tegepsz alázatosság-

gal kell megkérni, hogy Frantzia Országba vissza ne jöj-jön.

A' Biztosságnak ezen javallatjára, „hogy a' Főtisztek számát tsak akkor kell egészen kipótolni, mikor azok közül már három hibázik“ Mauguin azt kérdezte: ha valyon Bourmont és Marmont Generalisok, a' Frantzia Ország Marschalli rangját viselik e' — fizetést húznak e' — és megesküdtek e'? A' hadi minister felel: A' hadi Ministernek nints hatalmában azoknak nevét a' Marschallok közzül kitörölni; — a' Marschalli rang örökös; — ezen dologban semmi bírói ítélettel nintsen, melly által egyedül lehet ezen rangot elveszteni. Esküvéseiket beküldötték. A' honnan az Igazgatószeék más-keppen nem tselekedhetett. Külömben fizetést nem húznak. Egy vala kikér-di: hát a' betsületbeli legióban henn vagynak e'? Soult: Én tsak a' hadi-karról beszélek. A' betsületbeli legió, a' hadikarhoz nem tartozik. Egyébberránt még ekkoráig a' betsületbeli legió fizetése, ollyannak tartatott, mellyet el-venni nem lehet. A' betsületbeli legió Kantzellariája szüntelen kifizetett minden zsoldosokat, még azokat is, kik politikai bünnel vádoltattak. E' szerint azoknak fizetését meg kellett tartani. (zúgás mindenfelé). Mauguin: miaz oka, hogy Bourmont és Marmont Urak, esküvések beküldése óta, az Országon mindég kívül laknak? Külföldön azok tsak a' hadi Minister engedelmével mulathatnak; és ha ez így van, fizetéseket vissza jöveletek után tsak így húzhatják. Marmontról bizonyosan tudom, hogy engedelemmel van kin (álmélkodás) Ő Frantzia Ország-Marschalli Fizetését ezen engedelemnél fogva, egyszer megkívánhatja. Soult: Az Igaz, hogy Marschall Mar-

mont, esküvését letévén, és a' Külföldön leendő több ideigvaló lakásra engedelmet kérvén, ezt a' Királytól megnyerte. (zúgás). Minthogy a' Marschall, characterét; mint Frantzia nem vesztette el; kérése megtagadására; okunk nem volt. Marschall Bourmont hozzánk ilyen kéréssel nem folyamodván, felöle semmi határozás nem tétetett. Mauguin: Bourmonttól talán az Algier meghódoltatása hárítja el azon gyalazatokat, mellyek ötöt más oldalról terhelik. — Egy olyan ember, ki az ő hazáját elárulta, ezen tselekedet moshkát magáról soha tisztán le nem moshatja. Soult: Bourmontról nem lehet azt mondani, hogy ő hazáját elhagyta volna, — mert Algirből lett elűztása után, nem jött vissza Frantzia Országba (nevetés és zúgás). Bricqueville: E' szerint Frantzia Orzágnak tizenkét Marschallja háromszínű-, három pedig fehér Kokárdát visel. Eschasseraux: minthogy a' Marmontnak adott engedelemben egy a' Ministerek közzül ellenkezett, ez olyan dolog, mellyért azok felelni tartoznak. Jobbról: Lajos Filep egy levelében Marmontot így szólítja: Rokonom!

A' Grenoblei álortzás társaság pompás meneteléről és az abból származott tsetépatéről a' France Nouvelle, a' Grenoble Dauphinois's egy privát levél így írnak: Az említett álortzás sereg pompás menetele mint egy 15, kotsin és lóháton lévő fiatal emberek-ből állott. A' kotsin menők egy 4 lovas és egy 2 lovas kotsit' töltöttek meg. Az első kotsi' előtt, Frantzia Marschall ruhában öltözködve két személy ment, az egyik egy vastag viasz gyertyát, a' másik pedig egy nagy klistirt vivén, kik Donquixoteként a' nálók lévő eszközökkel nagy zajt tsináltak a' nézők mulatattása kedvéért. Az első kotsi bak-

ján ült a' Ministeri Tanáts Elölülöje Perier, ki a' lovak ró'saszín gyeplőjét kezében tartá ugyan, de hogy a' kotsi merre menjen, az egy Anglus kotsistól függött. A' kotsiban ültek 4 nagy hasú Deputatusok, kik a' Perier parantsolatjának vakon engedelmeskedtek, — hátul egy körtvély forma ábrázatú ember állott. A' második kotsiban ült a' Budget ábrázolója egy irtóztató nagy kép, a' fején, ezen felyül írással, „Milliard e“ püspöki süvegléven. Elöl más két Személyek, mellyek a' költsönözést és a' tóldalék hitelezést ábrázolták, — a' sereget két idegenek, egy Ausztriai ember, és egy Orosz rekesztették be. A' nép, bizonyosan talált hasonlatosságot a' nevezett álortzás által ábrázolt személyek között, és örvendezve azért kiáltozott egynéhányszor. Midön az említett álortzás sereg az úgy nevezett Frantzia kapunál menne, egy osztály gyalogság fegyverrel útját elállja. A' sokaság szidkozódni és kövekkel kezd hajgálni. A' katonák magokat a' kapu háta megé vonván azt bezárják — de azt a' nem sokára oda gyült nagy sokaság kívánságára ismét tsak hamar kinyitják. Minekutánna az álortzás sereg a' városban még egy kevés ideig járt kelt volna, utóljára álortzáit leteszi, és tsendesség lesz. Azonban híre futamodik, hogy az estvére hirdetett álortzás bál, a' Praefectus parantsolatja szerint meg van tiltva. Ezért az ő gyönyörűségeitől megfosztatott ifjúság boszszút akarván állni, matska mu'sikával a' Praefectus házára megy, a' honnan katonaság ereje által tsak hamar szélyel verettetik. De többed magával nem soká visszater's a' katonasággal megütközvén, nem kevés veszteséggel volt kéntelen onnan ismét eltávozni. Ezután tsendesség és rend lett, melly a' nemzeti örök és oda rendelt több regiment rendes katonaság vi-

gyázása alatt az ólta megháborítás nélkül folyvást tart. A' Journal des Debats azt állítja: hogy egy királyi parantsolat a' Grenoblei nemzeti örököt elosztotta, mivel azok tették fogságba a' Praefectust és Generalt, és azok kívánták, hogy a' városban lévő őrző se reg, onnan kitakarodjék.

Navarinból a' Commandans jelenti, hogy ott Febr. 24-kén a' frantzia és görög seregek között tüzes tsata volt. Ezen tsatában a' frantzia katonák a' Görögöktől Nisi és Calamata között három ágyúsántzokat (Batteriákat) vettek el.

Valami gonosztévő, Mart. 11-kén estveli 10 óraker, harmadik ízben ismét próbát tett a' Touloni Fegyvertár felgyúj-tásában — de a' rossz szándék nem sült el, mert a' gyújtó eszköz azonnal előltatott, mihelyt lángot vetett.

E l e g y e s D o l g o k.

A' 84 esztendőt ért Göthe, — Martz. 22-kén Waimárban megholt.

Verona Martz. 13-kán. Tegnap előtt két ízben éreztünk itten földindulást, de tsak kis mértékben. Az első rázkodás reggeli 7 óraker 50 pertzker történt alólról felfelé való lökődéssel; a' második 9 és 1/4 óraker délelőtt, melly a' földnek hullámos mozgásában állott. Ma reggeli negyedfél óraker újra ilyen hullámos és erős rengést éreztünk, mellyre ötödfél óraker ismét más igen kemény fellökődő mozgás következett 's ez mintegy 40 másod pertzig tartott. A' mennyire eddig tudhatni ezen

utolsó rendülések nem tettek kárt. — Hasonló föld rengések tapasztaltattak Martz. 13-kán Majlándban és Velentzében, 14 ikben pedig újlag Veronában is. — Martz. 13 és 14-dikén Modenában, Reggióban Carpi-ban, Corregio-ban 's a' t. hol kissebb hol nagyobb mértékben volt ez a' földindulás.

Párma Mártz. 13-kán. Mártz. 11-dikén reggeli 8 óra előtt nagy rémulésbe ejtette Párma lakosait a' váratlan földindulás, melly kissebb nagyobb mértékben dél előtt három és estveli 9 óra felé negyedik ízben újjult meg; más nap pedig kétszer. A' kár a' mellyét ekkor tett mintegy 40 ledüledezett kéményekben áll; de 12 és 13 között éjjel négyszer rázkódott meg a' föld, olly keményen, hogy az által tsaknem minden házak megrepedezvén, megrongáltatván, a' lakosok a' mezőre futottak. A' Hertzegségéből jött tudósítások szerént sok helységekben felettébbvaló károkat tett a' földindulás. — Nápolyban Mártz. 8-dikán érezték a' földindulás rengéseit, a' melly ugyan ekkor Coserában és kivált Catanzaróban (Calabriában) olly rettenetes volt, hogy itt egynehány száz emberek vesztették el az által életüket, a' mennyire eddig tudhatni.

Magyar és Erdély Ország.

Zágráb. Martz. 20-kán. Ezen hónap 11-kén meghalálozott Varasdinhoz közel

(Félárkus Toldalékkal (Nro 7.)

Szerkesztető és Kiadó Márton J ó ' s e f, Professor. (Landstrasse. Nro 315.)

Nyomtató: Nemes Haykul; Antal. (Obere Bäcker-Strasse. Nro 755.)